

РЕШЕНИЕ

№ 2339

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **886** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] със съдебен адрес [населено място], [улица], сутерен, чрез адв. К. Т. от САК, срещу Решение № 4579 от 29.11.2022 г. по нахд № 4987/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО) 15-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № СО-33-С-21-01-233 от 05.08.2021 г., издадено от кмета на СО, относно наложено му на основание чл.209а, ал.4 от Закона за здравето (ЗЗдр) административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв. за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗдр, във връзка с т.І.7 от Заповед № РД-01-51 от 26.01.2021 г. на министъра на здравеопазването.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост. Излагат се пространни съображения, че заповедите, с които се налагат противоепидемични мерки, имат нормативен характер, тъй като се отнасят до неограничен и неопределен кръг субекти, действат многократно и на територията на цялата страна. Касаторът счита, че е налице хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН с отмяната на Заповед № РД-01-51 от 26.01.2021 г.

на министъра на здравеопазването с т.5 от Заповед № РД-01-273 от 29.04.2021 г., поради което НП, издадено на основание отменената заповед е нищожно. Твърди, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) е съставен в бланкетна форма, с посочване на нарушената норма на чл.209а, ал.1 от ЗЗдр. и без препращане към конкретна разпоредба на заповед на министъра на здравеопазването, уреждаща конкретна противоепидемична мярка, поради което липсвало подробно описание на елементите от фактическия състав на нарушението, ограничаващо правото му на защита. Претендира за приложение на чл.28 ЗАНН, за отмяна на обжалваното решение на СРС и на потвърденото с него НП и присъждане на разноски.

Ответникът – кмет на Столична община (СО) не взема становище по касационната жалба.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК, вр.чл. 63в ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, вр.чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 27.04.2021 г. около 14:20 часа, св. Й. Ц. И., на длъжност "старши инспектор" в Столичен инспекторат към Столична община, заедно със С. Р. В. – старши инспектор в СИ на СО, извършили проверка на търговски обект - закрито обществено място „Бърза закуска“, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица], относно спазване на противоепидемичните мерки, въведени с действаща заповед на министъра на здравеопазването. На място в обекта проверяващите забелязали лице от мъжки пол, което нямало поставена предпазна маска за еднократна или многократна употреба, покриваща изцяло носа и устата. След като била установена неговата самоличност - С. А., ЕГН [ЕГН], св. Й. Ц. И. съставила АУАН № 21-01-233/27.04.2021 г. за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗдр. С. А. вписал в АУАН възражение, че защитната маска била поставена под носа, тъй като му пречела да диша поради поставени стендове на сърцето му. Подадено било възражение рег. № ССИ-21-АН01-373 от 05.05.2021 г., в което се поддържа защитната теза, че лицето е било с поставена маска. Въз основа на АУАН кметът на СО издал процесното НП № СО-33-С-21-01-233 от 05.08.2021 г., с което на основание чл.209а, ал.4 от ЗЗдр. наложил на С. А. административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв. за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗдр, във връзка с т.1.7 от Заповед № РД-01-51 от 26.01.2021 г. на министъра на здравеопазването.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че атакуваното наказателно постановление и съставеният АУАН изхождат от компетентни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност, издадени са при спазване на давностните срокове по чл. 34, ал. 1 и, ал. 3 ЗАНН и съдържат всички задължителни реквизити, посочени в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН. В отговор на релевираните в жалбата възражения е посочил, че при съставяне на АУАН в съдържанието на същия не е индивидуализирана заповедта на министъра на здравеопазването, с която е въведена нарушената противоепидемична мярка, но този порок на АУАН е бил отстранен в НП по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Достигнал е до извод, че в АУАН и в

НП нарушението е описано подробно и ясно, чрез изчерпателно посочване на всички съставомерни признаци на състава, така че нарушителят да е в състояние да възприеме фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си. Дадената правна квалификация кореспондира на установените факти, като съвсем коректно актосъставителят и АНО са посочили, че се касае за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр. Приел е, че нормата на [чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр.](#) съдържа в себе си както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило, поради което и посочването ѝ е напълно достатъчно, за да се приеме, че изискването за квалифициране на деянието е изпълнено. Като е цитирал разпоредбата на т. I. 7 от Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г. на министъра на здравеопазването е изложил мотиви относно характера на заповедта на общ административен акт, издаден по реда на [чл. 73 АПК](#), в какъвто смисъл е и изричната разпоредба на [чл. 63, ал. 11 ЗЗдр.](#) Посочил е, че заповедта е действала в периода от 01.02.2021 г. до 30.04.2021 г., като е отменена със Заповед № РД-01-273/29.04.2021 г. на министъра на здравеопазването, но независимо от последващата ѝ отмяна, не е налице хипотезата на [чл. 3, ал. 2 ЗАНН](#), доколкото не се касае за влизане в сила на по-благоприятен закон, а е налице отмяна на административен акт, към който препраща бланкетната разпоредба на [чл. 209а, ал. 1 ЗЗдр.](#) В този смисъл приложение следвало да намери административният акт, в случая заповедта на министъра на здравеопазването, която е действала към момента на извършване на административното нарушение с позоваване на т. 2, б. "в" от Постановление № 1 от 17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г. на Пленума на ВС. В заключение е посочил, че нарушението е извършено виновно, при форма на вината пряк умисъл, доколкото жалбоподателят е знаел изискването за поставяне на защитна маска на лицето, когато се намира в закрито обществено място, но въпреки това е пренебрегнал това изискване, нарушавайки Закона за здравето, като правилно и справедливо му е наложено наказание в минималния законоустановен размер. Изложил е мотиви за липса на маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения НП. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно-релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Правилен е изводът на решаващия съд, че обжалваният правораздавателен акт и актът, с който се поставя началото на административнонаказателното производство, са редовни от външна страна и съставени във формата по чл.42 и чл.57, ал.1 ЗАНН.

Съобразени с процесуалния закон са изводите му за липса на нарушение на правото на защита на лицето да разбере повдигнатото му административно обвинение чрез коректно описание в АУАН на нарушението от фактическа страна „няма поставена маска за лице, покриваща плътно носа и устата“, кореспондиращо на нарушената норма на чл.209а, ал.1 от ЗЗдр. Указание в тази насока е своевременно упражненото от лицето право на възражение – както в АУАН, така и по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН, чрез формулиране на защитна теза: „маската беше под носа, тъй като не мога да дишам“ и с възражението по чл.44, ал.1 ЗАНН, че маската е била поставена коректно. Съответен на закона е и изводът на въззивния съд, че посочването на текста на нарушената противоепидемична мярка, въведена с т. I. 7 от Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г. на министъра на здравеопазването, може да се извърши в НП по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН, предоставяща възможност за коригиране на допуснатата нередовност в акта, когато е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина – условия, които в процесния случай са изпълнени.

Спорът относно характера на заповедите по чл.63 от Закона за здравето – общ или нормативен административен акт, във връзка с развитите от СРС мотиви в обжалваното решение, са неотнесими към законосъобразно протеклото административнонаказателно производство, което е самостоятелно и различно от това по издаване и действие на заповедта на министъра на здравеопазването. Правилно е разрешено и възражението на касатора относно последващата отмяна на Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г. Това е така, от една страна с аргумент от чл.3, ал.1 от ЗАНН – за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. В случая, към момента на установяване на нарушението на 27.04.2021 г. противоепидемичната мярка е въведена със Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г. От друга страна, последващата ѝ отмяна с т.1.7 от Заповед № РД-01-273/29.04.2021 г. на министъра на здравеопазването, не осъществява хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, тъй като с тази заповед се въвежда идентична противоепидемична мярка, т.е. не е налице по-благоприятна за нарушителя разпоредба. Правилно в тази връзка е и позоваването от страна на районния съд на т. 2, б. "в" от Постановление № 1 от 17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г. на Пленума на ВС, според което при изменение на нормативната уредба, определяща правата и задълженията на водачите и работниците и служителите по транспорта във връзка с управлението, експлоатацията или ремонта на подвижния състав, пътя и съоръженията, се прилага действащото по време на деянието правило. Изложеното правилно е дало основание на СРС да отхвърли като неоснователен доводът на нарушителя за нищожност на НП.

Правилно и обосновано административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗдр., според която който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв. Съответно на конкретните обстоятелства по случая съобразно чл.27, ал.2 от ЗАНН и на преследваната цел по смисъла на чл.12 от ЗАНН е наложено минимално наказание от 300 лв.

Споделим е изводът на въззивния съд за липса на основание за приложение на чл.28 от ЗАНН. Процесният случай на административно нарушение не разкрива по-ниска

степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид, нито се отличава със значителни смекчаващи отговорността обстоятелства. Привлеченото към административнонаказателна отговорност лице е нарушило въведени протиепидемични мерки, целящи да предотвратят масово заболяване - разраствашата се пандемия от COVID-19. Обект на увреждане или засягане от нарушението са обществените отношения, свързани с живота и здравето на гражданите. Обстоятелството, че касаторът не е съобразил поведението си с тежката пандемична обстановка и застрашава собствения си живот и този на другите граждани, изключва определянето на нарушението като маловажно. Правилно и законосъобразно с оглед обществената опасност на извършеното деяние е ангажирана административнонаказателната отговорност на нарушителя. Не се установява по делото да са били налице обективни причини за несъобразяване на поведението на наказаното лице с въведените за всички граждани на територията на страната мерки. По тези съображения случаят не може да се квалифицира като маловажен. Като е достигнал до идентични правни изводи районният съд не е допуснал визираните касационни оплаквания. Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания и следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора ответникът по касация има право на присъждане на сторените в производството разноски, но поради липса на искане в тази насока разноски за касационната инстанция не се присъждат. Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр.чл. 63в ЗАНН, Административен съд-София-град, XVIII-ти Касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4579 от 29.11.2022 г. по нахд № 4987/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-и състав.
Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.